

ANNE METTE ASP

JERNSTAVEN

LEGENDEN OM AGRAT

BIND 1

FACET

Prolog

For næsten 200 år siden lå en ung mand på knæ, mens han rokkede frem og tilbage. En hæs, klagende lyd kom fra hans mund, og tårer piblede ud mellem fingrene, som han holdt hårdt presset mod sit ansigt.

Han så liget af sin far som gennem en tåge. Den navnkundige smed og troldmand, Dricco, havde været i live om morgenen, men nu var han død, dræbt af fyrst Atlans krigere. Det samme var alle de andre beboere i Troldmandsdalen. De var døde, slagtet af krigerne, som havde de været pestbefængt kvæg.

Tilbage var kun han selv og det løfte, han havde givet sin far, inden han udåndede, svækket af sår og blodtab.

Kapitel 1

Jeg slog på sandsækken, så hårdt jeg overhovedet kunne. Sveden løb ned over mit ansigt, jeg åndede tungt og gispende, men blev ved med at presse mig selv til at fortsætte. Også selvom jeg mærkede, at der var gået hul på knoerne. Men jeg kunne ikke stoppe. Ikke endnu. Ikke før *det* var ude af kroppen igen.

Det er forbi ... du er fortabt ...

Stemmen lød i mit hoved, lavt og ondskabsfuldt. Et halvkvalt skrig trængte sig op gennem min smertende hals og skar sig hæst ud i smedjens halvmørke.

Jeg slog igen på den gamle sandsæk, slog som en vanvittig. Slog og slog og slog ...

Så længe jeg slog, havde jeg stadig en form for kontrol over den hviskende stemme. Og det var ikke kun en stemme, det var som et anfald af voldsomt, ustyrligt raseri, der fik hænderne til at slå og fødderne til at sparke ud.

“Forsvind!” Jeg råbte højt i et forsøg på at få stemmen til at gå væk. “Forsvind så! Forsvind!”

Noget flåede i mit bryst, jeg hev efter vejret og måtte stoppe op. Bøjede mig forover og støttede mine dirrende arme på knæene, prøvede at få luft ned i lungerne. Gispede i stødvise ryk og lyttede efter stemmen.

Du er intet ...

Igen. Åh, nej, ikke igen.

Intet ... dit liv er forbi ...

Jeg rettede mig op med et hidsigt sæt, og det svimlede for mig. Så tog jeg en skælvende indånding og gik atter til angreb på sandsækken med hvad, der følte som mine sidste kræfter. Slog med skiftevis højre og venstre hånd, indtil jeg var ved at kaste op. Smagen af galde sved på min tunge, og jeg kunne knapt nok løfte armene. Kunne ikke klare mere. Men det skulle jeg. Jeg var nødt til at blive ved, til det voldsomme raseri havde forladt mig. Til stemmen var væk ...

Der var gået 28 dage, siden jeg sidst havde hørt den, og så lang tid plejede der ikke at være mellem anfaldene. Derfor var jeg begyndt at nære et forsigtigt håb om, at den måske var forsvundet for evigt. At det hårde arbejde i smedjen omsider havde udryddet den. Hvor dum kunne man være? Lige så brat som en sandsæk, der svingede tilbage, var den kommet igen sammen med den altoverskyggende frygt. Frygten for at blive sindssyg ligesom fætter Bal.

Jeg trådte et skridt baglæns og gav sandsækken et spark, så det knagede i det knudrede hampereb, der holdt den fæstnet til loftsbjælken. Mørk og skjoldet var den, plettet af blod og sved, oparbejdet gennem mange års kampe mod *det*. Ja, nærmest ulækker at se på. Men det ænsede jeg ikke. Musklerne i min lange, stærke krop spændtes, og jeg mødte atter sækken med mine næver. Slog igen og igen. Lyttede efter stemmen, når jeg måtte standse for at få luft. Lyttede og slog, lyttede og slog ...

Bal havde haft voldsomme anfald, hvor han havde slået og sparket på alt, hvad der var i nærheden. Folk var blevet mere og mere bange for ham, og til sidst havde han taget sit eget liv. Man sagde, han var blevet vanvittig, og det skræmte mig mere end noget andet, for mine anfald lignede uhyggeligt meget dem, min fætter havde haft. Jeg ville også have slået og sparket på alt og alle, hvis jeg ikke havde haft min sandsæk. Det troede jeg i det mindste. Det eneste, det indtil videre var gået ud over, var alle min mors lerkrukker. Jeg var ganske enkelt gået amok og havde sparket dem i stykker en efter en, uden at det var lykkedes for nogen at stoppe mig. Da var jeg tolv, og jeg havde aldrig gjort sådan noget før ... forstod ikke, hvor det ustyrlige raseri var kommet fra. Som om en fremmed kraft havde overtaget mig.

Og faktisk skete det ikke ret længe efter, at vi hjemme på gården havde modtaget den triste besked om min fætters selvmord. Nærmest som om hans forbandelse var gået videre til mig som den næste i familien. Med min fornuft vidste jeg godt, at den forklaring var langt ude. Men det føltes ikke desto mindre, som om jeg havde overtaget *det* fra ham ... som om det nu var blevet min tur til at være forbandet.

En dag, hvor mine forældre ikke vidste, jeg lyttede, havde jeg hørt dem tale om, at de frygtede, jeg havde det samme mørke sind som min fætter. Jeg var løbet grædende om i laden, var kravlet op på høløftet og havde gravet mig ned i halmen. Der havde jeg ligget en hel eftermiddag, selvom jeg udmærket hørte, at både min storebror, Kartan, og mine forældre ledte efter mig. Jeg

havde grædt og raset og flået adskillige totter hår ud af min hovedbund, indtil jeg havde taget en stor beslutning.

Det skulle ikke få bugt med mig. Den stemme, der hviskede ondskabsfulde ord i mit hoved, skulle ikke få lov til at få mig ned med nakken. Jeg ville ikke ende som min fætter. Jeg ville være stærk og kæmpe imod.

Under dække af at ville træne havde jeg fået min far til at hænge en sandsæk op i laden. Når *det* angreb, havde jeg den at slå på, og på den måde ville jeg bekæmpe det, alt i dybeste hemmelighed. Ingen måtte vide, at det nogle gange kom. Ingen skulle tro, at jeg gik amok og ikke kunne styre mig.

Det havde hjulpet en del, at jeg som trettenårig var kommet i lære hos den nye smed, mester Habren. Han var kommet rejsende til Bekal for at tage over efter gamle mester Torn, og på det tidspunkt var han allerede godt oppe i årene. Hans hår og skæg var gråt, og ansigtet med den krumme næse var rynket som et overmodent æble. Men hans evner som smed fejlede ikke noget. Jeg havde flere gange set ham i arbejde og var blevet meget imponeret over de ting, han var i stand til at frembringe ud af jern. Og en dag, da jeg stod og hang i portåbningen ind til værkstedet, havde han inviteret mig indenfor i det lille hus, der hørte til smedjen.

Han havde siddet overfor mig med sin pibe i hånden og spurgt til, hvad jeg forventede mig af livet. Bagefter havde han lært mig at spille skak, og til sidst havde han foreslået mig at komme i smedelære.

Heldigvis havde mine forældre sagt ja, og en helt ny

verden havde åbnet sig under mester Habrens kyndige vejledning. Jeg var begyndt at føle, at der på trods af **det** alligevel var håb for fremtiden, og det var også, som om det hårde arbejde i smedjen fik anfaldene til at blive sjældnere. Nu var jeg nitten vintre og havde været alene i nogle måneder, efter at Habren var draget tilbage til sin hjemegn for at tage sig af familieanliggender. På gode dage glemte jeg næsten, at **det** eksisterede ... på dårlige dage slog jeg knoerne til blods ovre ved sandsækken.

I dag var det kommet snigende, mens jeg stod og arbejdede ved essen. Som et bagholdsangreb ...

Mit hjerte dunkede hårdt, trøjen var gennemblødt og klæbede til huden. Jeg rystede af udmattelse, og blodet fra mine knoer dryppede ned på fliserne.

Gradvist blev min vejrtrækning mere normal. **Det** var væk igen, jeg havde prøvet det så mange gange, at jeg instinktivt vidste det.

Min hånd dirrede stadig lidt, da jeg løftede den og tørrede sveden af panden med trøjeærmet. Imens trængte glade børnestemmer ind til mig gennem den halvt åbentstående port, og jeg forestillede mig, at ungerne legede i krattet på bakken.

Det var et godt sted at bygge huler og klatre i træer. Før i tiden sloges mine venner og jeg også deroppe for sjov, men det var jeg holdt op med, efter at **det** var kommet. Allerede dengang var jeg højere og stærkere end mine jævnaldrende, og jeg havde været bange for, at vreden skulle gribe mig under legen, så jeg ikke kunne holde op med at slå. I starten havde de andre drenge

kaldt mig en fej kryster, og det havde taget al min viljestyrke at vende ryggen til dem og gå væk. Men jeg var så bange for at skade nogen, at jeg efterhånden ikke turde være sammen med venner længere, og der blev hvisket i krogene om, hvor mærkelig jeg var.

Mærkelig, ja, tænkte jeg dystert, mens jeg nærmede mig essen. Og vanvittig måske, inden så længe. Fætter Bal blev kun fireogtyve.

Jeg greb den tunge smedehammer. Knoerne smertede, da jeg bøjede fingrene om skæftet, og min mave føltes som et hampereb i hårdknode. Borte var det forsigtige håb om, at alt måske ville blive godt, som jeg havde lovet at være de sidste par dage. Så sent som dagen før havde jeg taget mig selv i at synge, mens jeg svang hammeren, og jeg havde dagdrømt lidt om, hvordan det ville være med en fremtid uden *det*. Havde endda været ude at gå en tur med Ema, hjulmagerens datter, selvom jeg havde lovet mig selv, at jeg ikke ville være sammen med nogen. Især ikke piger, for tænk nu hvis *det* kom, når jeg var langt fra sandsækken. Jeg havde hørt, at fætter Bal havde overfaldet andre mennesker og banket nogle af dem til ukendelighed, og hvis det samme skete for mig ...

Men Ema havde været stædig. Hun var kommet over i smedjen og havde stillet sig nær ved mig, mens jeg arbejdede. Flere gange havde jeg sagt, at hun skulle gå, men hun var kommet igen den næste dag og havde lagt sin hånd på min arm, så jeg var blevet hed af andet end arbejdet. Igen havde jeg afvist hende, men hun ville ikke forlade smedjen, før jeg havde lovet hende, at vi kunne gå en tur sammen senere.

“Du er så stille og mystisk,” havde hun sagt, mens hun stirrede mig op i ansigtet med et intenst glimt i sine havblå øjne. “Jeg vil lære dig at kende, Agrat, og jeg vil bevise, at det ikke passer, alt det, der bliver sagt om dig.”

Jeg havde lagt hammeren fra mig.

“Hvad siger man da om mig?”

“At du er en menneskesky enspænder, der kun kan lide din hest. Og at du ikke kan lide piger.” Hun havde stukket hagen lidt frem i en trodsig vinkel. “Men det passer ikke, vel? Du er så stor og stærk og mandig.”

At jeg var stor og stærk, havde hun ret i ... mange kaldte mig Store-Agrat af samme grund. Og hun havde også ret i, at jeg godt kunne lide piger. Jeg anede ikke, at der gik rygter om det modsatte, og det havde fået noget til at gløde dybt i mit bryst og gjort, at jeg havde besluttet at gå ud med hende, selvom jeg frygtede for *det*.

Hun havde sendt triumferende blikke rundt, da vi gik ind gennem landsbyen, og senere spekulerede jeg over, om hun kun havde fulgtes med mig, fordi hun havde væddet med de andre unge om, at hun turde. Eller var det virkelig, fordi hun var interesseret i at lære mig at kende? For at finde ud af det havde jeg sagt ja til at gå tur med hende igen, og denne gang skulle det ikke være gennem landsbyen, men op i bakkerne. Vi havde aftalt at mødes i aften under den store eg, men nu var jeg i tvivl. *Det* var jo netop kommet tilbage med fornyet styrke, og intet tydede på, at jeg var kommet tættere på at overvinde det. Selvfølgelig havde jeg ofte drømt om at have en kæreste, men kunne jeg byde nogen at blive udsat for fare, hvis jeg fik et anfald? Nej. Jeg var nødt til at sige til

hende, at vi ikke kunne ses mere.

Uvilkårligt så jeg mig over skulderen, lædersækken hang helt slap i sit reb. Måske skulle jeg træne ved den hver dag i stedet for kun en gang imellem ...

Nu blandede en velkendt vrinsken sig med børnenes stemmer. Knuden i maven løsnedede sig en smule ved tanken om den sorte hingst, min Fasaks. Han gik i folden bag smedjen sammen med kroværtens hoppe, og et øjeblik følte jeg mig fristet til at ride en tur.

Men det måtte blive senere. Først skulle jeg arbejde.

Efter at have drukket lidt vand, løftede jeg atter den store forhammer og overvejede, om det var sandt, at Fasaks var min eneste ven.

Jeg huskede, hvordan jeg havde søgt tilflugt hos ham ude i min fars stald, når alting havde været svært. Jeg plejede at bore ansigtet ind i hans pels og fortælle ham om alt det, jeg var ked af, og så havde han puffet til mig med mulen som for at sige, at det hele nok skulle gå.

Min eneste ven. Ja, måske. Det havde været rart at kunne fortælle nogen om *det*, også selvom han kun var en hest. Jeg havde ikke kunnet fortælle det til mine forældre, og heller ikke mester Habren havde jeg sagt det til, selvom det havde været tæt på. Nogle gange, når vi havde siddet og spillet skak om aftenen, havde han set ransagende på mig med sine sære, gullige øjne, og så havde jeg haft lyst til at betro mig til ham. Men noget havde holdt mig tilbage, måske fordi jeg inderst inde skammede mig over anfaldene.

Dengang jeg lige var begyndt som mester Habrens lærling, havde Fasaks været en ung hest med en me-

get stærk vilje. Nu var han otte år gammel og min fuldt og helt. Min far havde foræret ham til mig, da jeg som fjortenårig flyttede over i smedehuset, fordi det kun var mig, Fasaks tålte på sin ryg.

Min hest, min ven. Jeg smilede ved tanken. Der var meget sandhed i de ord. Hvis jeg ikke havde haft Fasaks i alle de år, hvor frygten for *det* hele tiden havde siddet i mit baghoved, var det ikke godt at vide, hvad jeg ville have gjort. Fasaks havde altid været mit tilflugtssted. Når jeg sad på hans ryg med vinden susende om ørerne, mens vi sammen galoperede ud over engene, følte jeg, at jeg levede, som man burde leve. Som andre mennesker levede. Uden *det* lurende i skyggerne. Så var det, som om det var helt væk, som om alt var normalt.

Hvorfor var det lige mig, der havde fået mit liv ødelagt?
Var det noget, der ramte netop i min familie, siden min fætter ...

Hingsten vrinskede igen. Var der noget galt?

Men hvad skulle det være? Bekal var en fredelig landsby, hvor der aldrig skete noget særligt.

Rygterne gik ellers, at Rogatan var blevet et dårligere land at bo i, siden Vandas var blevet førsteminister, men det var ikke noget, man mærkede her. Uanset hvem der sad på magten i hovedstaden Ukal, gik alt sin van-te gang, og soldater havde jeg kun set, når ministerens skatter skulle opkræves.

Fasaks vrinskede for tredje gang. Det var, som om han kaldte, og jeg lagde hammeren fra mig på ambolten. Nu var jeg nødt til at se efter.

Da jeg kom ud, tog vinden straks fat i mit hår og send-

te et kølende pust ned ad nakken. Jeg så mig omkring på gårdspladsen, solsortene sang, og gule og hvide blomster stod ranke i grøftekanten. En hest var tøjret ved bommen ovre foran mester Andevans kro. Det lignede Kartans, så måske sad min bror og fik et krus øl. Han holdt meget af at sidde og sludre og høre det sidste nye fra Bekal og omegn.

Jeg gik over mod folden. Lyden af en hest, der prustede, blandede sig med stemmer, båret hen til mig med vinden.

Der burde ikke være nogen derhenne. Slet ikke.

Da jeg nåede rundt om staldhjørnet, standsede jeg brat op. To mennesker befandt sig bag hegnet, den ene var en ung, mørkhåret knægt, der sad i sadlen på mester Andevans rødbrune hoppe. Den anden var en sorthåret mand, nok i midten af trediverne. Han havde et smalt, ørneagtigt ansigt og var lidt mørkere i huden, end man normalt så på disse kanter. Og det værste var, at han netop var i færd med at svinge sig op på ryggen af Faksaks.

Nær ved stod to fremmede ridedyr med ludende hoveder og flanker, der dampede af sved. Deres heste, for det gennem mig ... deres heste, som de havde redet for hårdt. Og nu ...

Jeg følte mig lammet. Så mærkede jeg, at det strammede til i mig, hedt som en tang, der klemte om et stykke jern.

“Stop! I rører ikke de heste!”

Jeg løb. Hen mod hegnet, som jeg selv havde bygget af store granrafter. Svang mig over det og faldt næsten,

udmattet som jeg var efter kampen mod *det*. Løb igen.

Fasaks. Jeg måtte ikke miste ham. Ikke nu, ikke nogensinde.

“Stop! Se så at komme ned!”

Et øjeblik havde jeg øjenkontakt med manden med ørneansigtet, og et underligt, koldt blik mødte mit, anderledes, nærmest flerfarvet. Så var øjeblikket forbi, og jeg kastede mig frem mod ham.

Han udstødte et hæst råb på et fremmed sprog og jog hælene i Fasaks' sider. Hingsten røg forbi mig, og jeg hørte mig selv brøle, så det rev i halsen.

Hvorfor smed Fasaks ham ikke af? Hvordan kunne han overhovedet ride ham?

Jeg måtte efter dem. Og lige nu var der kun en hest i nærheden, og det var den, der stod tøjlet foran kroen.

Hestetyvene var allerede nået ud gennem leddet og galoperede videre ind i landsbyen med rejsekapperne flagrende for vinden. Jeg spænedede, så det føltes, som om mit bryst blev flået i stykker, ud på landevejen, ind på mester Andevans gårdsplads.

Hesten tilhørte ganske rigtigt Kartan. Det var Tora, en gråskimlet hoppe jeg før havde redet, og jeg løste hende hurtigt og svang mig i sadlen, netop da døren ind til krostuen gik op.

“Store-Agrat! Hvad sker der?” Det var Andevan med en grydeske i hånden. Min tredje ven faktisk, udover Fasaks og mester Habren. Den gode krovært havde altid taget mig, som jeg var, og stillede aldrig nysgerrige spørgsmål, som jeg ikke havde lyst til at svare på. Ikke engang da jeg en dag havde forladt hans skænkestue som

skudt ud af en katapult for at løbe over til sandsækken. Bagefter havde han bare sagt, at hvis der var noget, jeg ville tale om, så var han klar. Og da jeg rystede på hovedet, var der ikke blevet snakket mere om det.

Bag kroværtens runde, rødmossede skikkelse tårnede Kartan sig op, solid og bredskuldret. Han var næsten lige så høj som mig, men lignede mig ellers ikke særlig meget. Mens jeg havde mørkebrunt hår og blå øjne efter vores mor, var hans hår næsten rødt og krølede som en løves manke om det godmodige ansigt. Hans skarpe, grå øjne stirrede forbløffet på mig mellem et væld af forårsfregner, idet han raskt puffede mester Andevan til side.

“Sig mig, stjæler du min hest?”

“Låner den.” Jeg satte hælene i Toras flanker, så dyret sprang fremad, inden Kartan kunne få fat i bidslet.

“Der er hestetyve!” skreg jeg over skulderen. “Jeg prøver at nå dem.” Hvorefter jeg satte min brors hest i trav, så i galop. Både Kartan og Andevan råbte efter mig, men jeg vendte mig ikke om. Der var ingen tid at spille. Hvis jeg ikke indhentede tyvene nu, ville jeg aldrig få Fasaks at se igen.

Kapitel 2

Med hænderne knuget om tøjlerne lænede jeg mig frem og pressede hoppen til at øge farten. Jeg måtte have Fasaks tilbage. Tanken fyldte mit hoved og skubbede alt andet til side. Selv det stærke ubehag, der altid sad i mig, efter at den onde stemme havde hvisket i min hjerne, var trådt i baggrunden, som en grå skygge. For hvad var mit liv værd uden Fasaks? Hvad skulle jeg gøre, hvis jeg mistede ham for altid?

Jeg *skulle* have ham tilbage. Om jeg så måtte bevæge mig langt væk fra sandsækken. Heldigvis havde jeg lige haft et anfald, så jeg havde forhåbentlig noget tid at løbe på. Tid til at indhente rytterne, tid til at få fat på Fasaks ... Hvordan det helt præcist skulle gå for sig, ville jeg helst ikke tænke på. Manden med de flerfarvede øjne havde været bevæbnet.

Han måtte være en dygtig rytter. Jeg var stadig ikke kommet mig over, at han uden videre var redet af sted på min hest, når det normalt kun var mig, der kunne ride ham. Fasaks fandt sig ikke i noget, og dog havde han ikke kastet den fremmede rytter af, hvilket han absolut burde have gjort allerede tilbage i folden. Derfor måtte den fremmede have en endnu stærkere vilje, end min hest havde, og det gjorde ikke det hele spor bedre, at jeg vidste det om ham.

Toras hove klaprede hårdt og rytmisk mod jordvejen, der snoede sig mellem græsmarkerne ned mod skoven. Snart stod træerne som en tæt, grøn mur, og det var kun smalle solstrejf, der nåede helt ned til skovbunden.

Da jeg lidt efter holdt hende an, var det, som om stilheden slog imod mig. Med en frysende fornemmelse satte jeg hesten i gang igen, men denne gang red jeg langsommere.

Hvor var de? På stien foran mig, eller ... var de drejet af?

Pludselig tog mit hjerte fart. For der, kun et lille stykke fra stien, stod Andevans hoppe og gumlede græs. Hun bevægede sig lidt, og det virkede, som om hun trak på det ene bagben. Var hun blevet halt?

Uvilkårligt så jeg mig om efter den unge, mørkhårede knægt, der havde redet hende. Afsøgte den vildtvoksende underskov, borede blikket ind mellem de ru, tætstående stammer. Men der var ingen at se. Hverken knægten eller manden med de flerfarvede øjne var tilsyneladende i nærheden. Tyvene havde efterladt hende og red nu begge to på Fasaks.

Skoven blev gradvist mere åben, mens jeg red videre, og da stien delte sig, holdt jeg Tora an og sprang af for at lede efter spor. Jeg havde netop fundet aftryk af hove, som havde trådt ekstra dybt i den jordede vej, da en dundrende lyd nåede mine ører. Lyden blev hurtigt kraftigere ... det virkede, som om en stor skare ryttere var på vej. Mærkeligt. Jeg havde ofte været i skoven, men havde aldrig oplevet at møde mere end en enkelt rytter eller to. Bedst, hvis jeg kunne undgå dem.

En anelse stakåndet førte jeg hoppen et lille stykke ind mellem træerne. Skovbunden var blød og fugtig og duftede af nattens regn. Jeg spejdede efter rytterne, og imens strøg det lange græs sig mod mine bukser og gjorde dem våde for neden.

Kort efter kom de galoperende. Det var soldater, Rogatans røde og sorte våbenkoffer var ikke til at tage fejl af.

De red forbi. Nej, det gjorde de alligevel ikke, for nu hørte jeg, at der blev givet ordre til at standse.

“Dig mellem træerne! Kom frem, så vi kan se dig!”

Den rytter, der havde råbt, bar en rød fjerbusk i sin hjelm, og man kunne høre på hans stemme, at han var vant til at kommandere. Jeg adlød, fordi der ikke var andet at gøre, og snart stod jeg foran soldaten og hans følge, stadig med Tora ved tøjlen.

Mit hjerte dunkede hårdt. Alle de ubehagelige historier om soldater, som jeg havde hørt mester Andevan fortælle, røg gennem mit hoved. Ville han lade mig gå, eller ...

Mandens ansigt var vejrbidt under den sorte hjelm. Et par isblå øjne betragtede mig nedladende.

“Har du set to fremmede?” Hans stemme var brysk. “Den ene er kun en halvvoksen dreng.”

Jeg nikkede, og det spændte i mig ved tanken om hestetывene. “De har stjålet min hest.”

“Det er næsten med sikkerhed dem, vi leder efter.” Soldaten smilede ulveagtigt. “Hvordan så den ældste ud?”

“Han havde mærkelige øjne, og man kom til at tænke

på en rovfugl.”

“En ørn, ja. Det er ham.” Han sendte en spytklat ud over hestens hals. “Orgon, den angalske bandit.”

En isnen for igennem mig. Efter hvad mester Andevan sagde, røvede og plyndrede Orgon og hans bande, hvor de kunne komme til det. Tænk, at det var ham, der havde stjålet Fasaks. Måske skulle jeg være glad for, at jeg overhovedet var i live.

“Hvor længe er det siden, de kom her forbi?” Soldatens øjne trængte sig direkte ind i mine.

“Ikke så længe. Der er spor efter min hest, som jeg tror, de rider på begge to, og ...”

“Fint. Og hvad din hest angår, så får vi måske fat på den for dig.”

“Jo, men ...”

“Kom til Ukalborg om et par dage.” Soldatens tonefald var ligegyldigt. “Spørg efter mig, kaptajn Arenko.” Han vendte sit ridedyr.

“Hør, kan jeg ikke følges med jer?” råbte jeg til hans ryg. Ikke fordi jeg havde spor lyst til det, men jeg kunne da ikke bare vende om og ride hjem.

Kaptajnen drejede end ikke hovedet. “Nej, vi skal ikke ha’ nogen bondeknolde på slæb.”

Bondeknold? Mine kinder blev hede. Jeg var Bekals smed, og det var jeg stolt af. Troede de, at de var mere værd, fordi de bar hellebarder og sværd og rendte rundt i prangende våbenkoffer?

Soldaternes heste satte i trav og forsvandt ned ad stien.

Måske var det ingenting at blive kaldt bondeknold.

Måske var det bare noget, man skulle tåle, især når det kom fra soldater, der havde magt til at gøre, hvad de vilde. Alligevel kogte det i mig, og jeg trak vejret dybt og satte hælene lidt hårdere i Toras sider, end det var nødvendigt. De kunne ikke forhindre mig i at følge efter. Om jeg så skulle jage tyvene helt til verdens kant, skulle jeg nok få Fasaks tilbage.

Det var, som om skoven strakte sig uendeligt. Tora var så småt ved at blive træt, men vi holdt stadig farten oppe, og jeg kunne ind imellem se bagpartiet af en soldaterhest, før den atter forsvandt i en af stiens mange kurver.

Da lysningen dukkede op, var det uden varsel. Jeg holdt hoppen an, og gennem bladhanget kunne jeg se en cirkel af soldater midt ude i et åbent, forblæst stykke skovland. Et par stykker havde trukket deres pileskydere, og nogle havde lange hellebarder parat. I midten af gruppen befandt Orgon sig, stadig på ryggen af Fasaks, og bag ham sad den unge knægt.

Et øjeblik tøvede jeg. Mærkede det knuge ubehageligt i maven. Men så skubbede jeg al betænkelighed til side, satte resolut hoppen i gang igen og red ud i lysningen.

“Bondeknolden,” var der en, der sagde.

Flere hjelmklædte hoveder vendte sig mod mig, og i det samme gjaldede et skarpt råb. Det var Orgons stemme, og det lød som en befaling på det fremmede sprog, jeg også havde hørt ham tale hjemme i hestefolden. Han sad ikke længere på Fasaks, og med et voldsomt ryk greb han fat i en af de lange hellebarder og slyngede ejermanen af hesten.

“Wush! Wush!” Igen udstødte han sit råb, og det var tydeligt, at det var henvendt til den unge knægt. Drengen tøvede, satte så hælene i flankerne på Fasaks og forsøgte at sprænge sig vej gennem soldaternes cirkel. Orgon havde i mellemtiden kastet sig op på den ledige soldaterhest, og i et nu var alt vild forvirring.

“Fjolser! Få fat på dem!” Det var kaptajn Arenko, og han brølede så højt, at fuglene skræppende lettede fra de omkringstående træer.

Orgon fejede endnu en soldat af hesten og stødte den skarpe ende af hellebarden i siden på en tredje. Hans skrig blev næsten overdøvet af de øvrige soldaters kamp-råb, idet de gik til angreb på manden med ørneansigtet.

Jeg så ikke, hvad der videre skete, for nu havde jeg kun øje for Fasaks, der pludselig ikke havde nogen rytter. En af soldaterne havde åbenbart haft held til at rage den unge knægt ned, eller også havde Fasaks kastet ham af. Manden holdt ham fast med et godt tag i begge hans arme, og drengen skreg højt og fortvivlet på det uforståelige sprog. Jeg hørte Orgon svare. Imens koncentrerede jeg al min viljestyrke om at komme hen til Fasaks, der vrinskende var på vej væk fra lysningen.

Den sorte hingst løb først i en retning, så i en anden, vild i blikket. Det lykkedes mig at komme op på siden af ham ... jeg styrede Tora med benene og lænede mig så langt frem, at jeg fik fat på hans tøjler. Vi var helt ude i udkanten af lysningen. Jeg talte beroligende til ham, og gradvist satte han farten ned, indtil han til sidst standsede helt, svedende og prustende.

“Rolig, min ven, rolig ...” Min stemme var dæmpet, og

det vilde udtryk i hans øjne tog af. Han drejede hovedet mod mig, jeg slap tøjlerne igen og lagde begge hænder blidt mod hans mule.

Mens jeg strøg ham videre ned over halsen, stadig siddende på ryggen af Tora, så jeg mig tilbage. Orgon lå på jorden, holdt nede af fire mænds forenede kræfter, og den ene snørrede reb om hans håndled. Drengen var også blevet bundet, og i græsset sad den sårede soldat med hænderne presset mod siden. Han gav sig af smerte, mens en af hans kammerater lagde en hurtig forbindelse af lange strimler fra en kappe.

“Hent hesten!” Ordren kom fra kaptajn Arenko, der stadig sad og tronede på sit ridedyr uden tegn på, at han havde deltaget i kampen. En af hans mænd red imod mig, og før jeg kunne nå at reagere, havde han grebet Fasaks’ tøjler og trukket ham væk fra mig.

“Ved Arkas’ krøllede ...” Bandende kastede jeg Tora omkring kun for at holde hende skarpt an.

To fældede hellebarder spærrede min vej. Jeg så på de skæggede soldateransigter, der holdt dem, og læste i deres sammenknebne øjne, at de ikke spøgte. Bag dem stod Fasaks og slog voldsomt med hovedet, mens han udstødte en klagende vrinsken. De var to om at holde ham nu. Ved guderne, jeg skulle have sprunget op på ham med det samme i stedet for at bruge tid på at berolige ham. Så var vi måske sluppet væk.

Kaptajn Arenko vendte hovedet mod mig. “Jeg sagde, du kunne komme til Ukal om et par dage, men du hører måske dårligt? Du kan ikke få hesten nu, for vi skal bruge den til at transportere fangerne på. Desuden ...” Han

sendte en spytklat ned i det lange græs. “Desuden skal du også først bevise, at det overhovedet *er* din hest.”

“Bevise, hvad mener du?” Mine hænder var stramt knyttet om tøjlerne. “Jeg ved, det er min hest, og det kan *han* bekræfte.” Jeg pegede på Orgon, som soldaterne i mellemtiden havde hevet på benene. Langsomt drejede han sit blodige ansigt, mødte mit anklagende blik og nikkede.

“Ja, det er sandt.” Han talte roгатansk uden antydning af accent.

Kaptajn Arenko fnøs. “Dit ord gælder ikke,” snappe-
de han kort. “Og dig, bondeknold, pas på!”

Jeg hev efter vejret, min mave blev stram og spændt som vådt læder, der tørrede i solen. Hvad var det for vanvid? Kaptajnen havde selv sagt, at de måske kunne skaffe mig Fasaks tilbage. Nu kom han med, at jeg ikke kunne få ham med det samme, og at jeg oven i købet skulle have beviser for, at han var min.

“Giv mig min hest!” udbrød jeg dirrende.

Men kaptajn Arenko så slet ikke i min retning.

“Smid fangerne op og lad os komme af sted!” kommanderede han, og kort efter satte ryttergruppen sig i bevægelse med begge hestetýve siddende på ryggen af Fasaks.

“Hør, hvad foregår der?” Jeg vidste ikke, om jeg skulle være målløs eller rasende. “Tager I Fasaks, så er det jer, der er týve!”

Ordene slap ud af munden på mig, før jeg kunne bremse dem. Men soldaterne red videre, de sorte kapper med den røde ring løftede sig og bredte sig ud, da de slog

over i trav. Om lidt ville de forsvinde ind i skoven på den anden side af lysningen og med dem min elskede hest.

Jeg kunne knapt tænke klart. Det kunne ikke passe, at jeg skulle opgive håbet og ride tilbage til Bekal med uforrettet sag. Fasaks var min og skulle hjem i folden ved siden af smedjen, koste hvad det ville.

Uden at tøve begyndte jeg at ride i samme retning som soldaterne. Fulgte efter dem på afstand ud af skoven og videre ad landevejen, der førte til Ukal.

Da bymuren omsider kom til syne, var jeg både træt og sulten. Langt forude befandt soldaterne sig, og endnu længere fremme sås Ukalborgs stejle, tykke mure, mørkt knejsende mod den blå himmel.

Jeg red efter en bonde og hans vogn ind gennem byporten, og det slog mig, at det nok mindst var et par år siden, jeg sidst havde været i Ukal. Kartan og jeg havde solgt grøntsager, og jeg huskede, at vi også havde valgt en unghest, som skulle med tilbage til gården.

Jeg havde ellers forsøgt at undgå den tur på grund af frygten for *det*. Men min bror havde set uforstående på mig, og så var jeg taget af sted, for at han ikke skulle synes, det var alt for underligt. Heldigvis havde den onde stemme ladet mig være den dag, men det kunne lige så godt være gået galt, for allerede næste dag havde jeg fået et særligt slemt anfald. Jeg havde været heldig, at *det* ikke havde angrebet mig midt på markedspladsen.

Noget koldt skyllede gennem min mave. Men nej, det ville ikke ske nu. Jeg havde endnu aldrig oplevet, at *det* kom igen samme dag, og nu var det endda længe siden,

at der kun havde været en uge imellem. Jeg burde have tid at løbe på. Tid til at få Fasaks tilbage.

Mens jeg prøvede at skubbe tanken om *det* helt ud af hovedet, fulgte jeg med strømmen af folk, der var på vej hen til markedspladsen.

Fasaks. Kunne jeg have forhindret, at han var blevet taget? Hvis jeg nu var løbet ud allerede første gang, han vrinskede? Hvis bare jeg dog havde gjort det. Nu, hvor soldaterne havde lagt deres klamme hænder på ham, virkede det som en endnu større opgave at få ham tilbage, end da det var Orgon og den unge knægt, der havde ham.

Jeg blev nødt til at vove mig ind på Ukalborg efter ham. Jeg var i min gode ret. Men denne Arenko gav mig myrekryb. Hvis han nu nægtede at give mig Fasaks?

Min hånd gled ned over Toras varme, svedige flanker. "Om lidt finder vi noget mad og vand til dig. Men først ..."

Jeg passerede en bod med nybagte brød og kantede mig udenom en indhegning med kaglende høns. Forude kunne man se porten til Ukalborg, og to vagter stod på hver side af det halvt optrukne gitter. Den ene strejfede mig med et mistænksomt blik, mens han flyttede sin hellebard over i den anden hånd.

Jeg sank en mundfuld spyt, idet jeg langsomt nærmede mig. Sandet knasede tørt under mine læderstøvler, og jeg havde øjnene rettet mod vagterne, mens jeg tænkte over, hvad jeg skulle sige. Fasaks var inde bag den høje mur. Hvis jeg handlede hurtigt ...

"Undskyld." Jeg henvendte mig så høfligt, jeg kunne

til soldaterne. "Jeg har et ærinde på borgen."

De stirrede begge to på mig, undersøgende. Så lænede den ene sig hen mod den anden og hviskede noget, som jeg ikke kunne opfange. Den anden nikkede, og det forekom mig, at der gled et lumsk smil hen over hans gustne ansigt.

"Gå bare ind, unge mand." Smilet var væk igen, som havde det aldrig været der. "Porten er åben."

Jeg så på ham og undrede mig over, at det var så let at komme ind på landets mest befæstede borg, om det så kun var i forgården. Alligevel kastede jeg al forsigtighed overbord og gik ind gennem gitterporten, stadig med Tora ved tøjlen.

Jeg nåede lige at opfange, at der var mange soldater i den stenbelagte gård, før to af dem afskar mig vejen. Den ene, en yngre mand med et magert ansigt, genkendte jeg straks som en af kaptajn Arenkos mænd.

Han grinede hult. "Nå, så du ku' alligevel ikke holde snuden for dig selv, ku' du vel, bondeknold? Kaptajnen sagde, at vi sku' gi' dig en lærestreg, hvis du fulgte efter os." Han trådte et skridt nærmere med knyttede næver, og den anden soldat gjorde det samme.

Baghold. Jeg overvejede at springe op på ryggen af Tora og forsøge at flygte, men da jeg så mig tilbage, havde portvagterne spærret åbningen.

Manden med det magre ansigt gik til angreb med et voldsomt højresving. Jeg undveg i sidste øjeblik, hans næve strøg forbi mig, og jeg tog et skridt frem og smadrede min knyttede hånd ind mod hans kæbe. Knoerne smertede ved den hårde kontakt, og hans hage røg bag-

over, idet han gryntende faldt sammen. Samtidig drejede jeg mig og parerede et angreb fra den anden soldat. Fik fat i hans arm og hev ham ind foran mig for at bruge ham som skjold imod to andre, der nærmede sig i løb.

Tora vrinskede højt. Jeg fangede et glimt af hende ud af øjenkrogen, hvorefter jeg med opbydelsen af alle mine kræfter løftede den sprællende soldat op og kastede ham fremad. Skrigende ramte han sine kammerater, og de ramlede alle tre ind i nogle tomme tønder, der stod stablet op langs muren.

“Til hjælp!” var der en, der skreg. “Han er stærk som en okse!”

Endnu en soldat gik bandende imod mig, og et øjeblik fik jeg nok at gøre med at afværge hans voldsomme slag. Jeg tog et skridt baglæns og forsøgte at komme om på siden af ham ... slog ud efter ham og havde held til at ramme. Smerten i knoerne var nu så intens, at jeg dårligt mærkede den. Mine muskler dirrede, og jeg trak vejret i hurtige gisp.

I det samme gik der et sus gennem de soldater og staldkarle, der befandt sig i borggården. Folk drejede hovederne, og der lød et kort hornsignal.

“Gør plads for minister Vandas!” råbte en stemme.

Jeg vendte mig om. Lige i nærheden var en gruppe vagtsoldater på vej mod porten med en fornemt klædt rytter i spidsen. Han havde et juvelbesat sværd ved siden, og den blodrøde kappe lå elegant om hans skuldre.

“Interessant kamp.” Han holdt sin hest an og kiggede direkte på mig. “Kom herhen, unge mand!”

Jeg følte en sær knugen i brystet, da jeg nærmede mig

for at efterkomme ordren. Hvorfor skulle han lige tale til mig? Gid jeg dog befandt mig et hvilket som helst andet sted.

“Hvad hedder du?” spurgte ministeren, da jeg stod foran hans hest.

“Agrat, nådige herre.”

“Agrat, javel ...” Minister Vandas nikkede. Han var en statelig mand at se på med det gråsprængte, nyklippede hår og det faste hageparti. “Kæmper du tit?”

Jeg rystede på hovedet. “Nej, hr.”

“Det så ellers ud, som om du var vant til at slås.” Han gjorde et hovedkast i retning af soldaterne, der havde overfaldet mig. “Du gjorde det godt.”

“Hr. minister?” Jeg forsøgte at skjule min forbløffelse. “Mente han virkelig det?”

“Du hørte mig.” Der var en snert af utålmodighed at spore i hans stemme. “Du er ikke her fra byen, vel?”

“Nej, nådige herre, fra Bekal. Jeg er smed der.”

“Aha.” Minister Vandas’ næsten smukke ansigt røbede ikke hans tanker. “Og det er du tilfreds med?”

Jeg kunne kun nikke. Hvor ville den fornemme herre hen med al sin snak? Om lidt blev jeg vel grebet af vagtsoldaterne og ført ind på borgen.

“Hm ... jeg kunne godt bruge en, som har naturligt talent for at slås. Tag hjem og pak. I morgen stiller du hos kaptajnen for livvagten.”

“Men han ...” begyndte den magre soldat, der vaklende var kommet på benene.

“Lad ham løbe.” Minister Vandas rankede sig i sadlen.

“Javel, hr. minister.” Soldaten bukkede, og ministeren

red uden flere ord derfra med sit lille følge.

Naturligt talent for at slås? Jeg stod bomstille og stirrede efter rytterne. Det var der aldrig nogen, der havde sagt før, og hvorfor skulle de også det? Jeg var bondesønnen, der var blevet smed. Det havde ikke ligget i kortene, at jeg skulle være soldat, og når jeg tænkte nærmere over det, havde jeg heller ikke lyst til det. Jeg var glad for at være smed, jeg holdt af det lille, hvidkalkede hus, som var mit hjem, og jeg satte en ære i at lave et godt stykke arbejde for folk. Jeg var dygtig til mit fag. Og lidt stolt over, at det også var rygtedes ud over Bekals markskel, og at der af og til kom folk længere væk fra for at bede om min hjælp.

Desuden var der *det*. Så længe jeg fik anfald, var jeg nødt til at blive hjemme, hvor jeg kunne kæmpe mod det og skjule det for omverdenen.

Måske troede ministeren, at jeg ville melde mig hos livvagten næste dag, fordi han havde kommanderet mig til det. Men han skulle blive klogere. Ingen kunne få mig til at gøre noget, jeg ikke havde lyst til, var han nok så fornem.

Jeg blev brat revet ud af mine tanker, da soldaten med det magre ansigt dukkede op foran mig.

“Det slap du alt for nemt fra.” Han gloede på mig med sammenknebne øjne. “Pris hellere dit held i dag, for det er ikke sikkert, du har det i morgen.” Han spyttede. “Og du ka’ godt glemme alt om den forbandede krikke. Den er alt for fin til en bondeknold som dig.”

Kapitel 3

Kroen hed Den Røde Hest. Den lå et stykke nede ad en sidegade til torvepladsen, kun et par stenkast fra Ukalborg. Jeg havde opstaldet Tora og bestilt et måltid mad til mig selv, og nu sad jeg ved et bord ved vinduet med et krus øl foran mig, mens jeg spekulerede over, hvad jeg skulle gøre.

Det skurrede i bordpladen, da jeg lidt efter skubbede det tomme krus fra mig og kaldte tjeneren over. Efter at have betalt for maden forlod jeg krostuen, fast besluttet på at vende tilbage til borgen. Hvis nogen spurgte, hvad jeg skulle, kunne jeg sige, at jeg gerne ville tale med kaptajnen for livvagten efter ministerens ordre. Og når jeg først var inde, kunne jeg lade som om, jeg var sat til at arbejde i staldene, og i stalden kunne jeg sige, at jeg havde ordre til at tage Fasaks ud.

Skyggerne lå dybe mellem husene i strædet uden for kroen. Det afskallede træskilt, der hang over døren, havde engang været nymalet, men nu var det svært at se billedet af den røde hest, der halvt udvisket aftegnede sig under de grålige bogstaver. Det bevægede sig knirkende i vinden, og jeg stod stille lidt og indsnusede den tunge byluft, der førte stanken af råddent køkkenaffald med sig. Godt, jeg snart skulle hjem til Bekal igen.

Jeg tog et par skridt i retning af Ukalborg, mens min

mave slog små, irriterende kolbøtter. Der skulle kun en af kaptajn Arenkos mænd til at genkende mig, og hvad så? Tøvende standsede jeg op. Måske burde jeg tænke min plan igennem endnu engang, mens jeg så efter, om Tora havde det godt. Stalddrengen havde lovet at passe hende, men man kunne aldrig vide.

Jeg vendte om og drejede i stedet ind i den smalle gyde, der adskilte kroen fra nabohuset.

I den lille baggård lå stalden til højre og kroen til venstre. Køkkendøren stod halvt åben, og lyden af skramlende pletter og pander sivede ud sammen med stegeos.

Og en anden lyd? Som et skrig. Hvor kom det fra?

Jeg ville skræve over en bunke friske hestepærer, men standsede brat op.

Jo, der var det igen. Et halvkvalt skrig, som jeg nu var sikker på kom inde fra stalden.

Den todelte dør gik op, og staldknægten klemte hastigt sin tynde krop ud. Han lukkede efter sig og så nervøst på mig under sit røde, tjavsede pandehår.

“Skal jeg hente din hest, hr.?”

“Nej, tak, jeg vil gerne et smut ind og se til den.”

“Javel, hr. Men ...” Drengen stillede sig foran døren.

“Hesten har det godt, så du behøver ikke ...”

“Men det vil jeg.”

Det halvkvalte skrig lød igen. Hvad foregik der derinde?

“Jeg trækker den ud til dig, så du kan se den,” udbrød drengen i et febrilsk tonefald. “Du må ikke gå ind, hører du? Jeg ... jeg får bank, hvis du går ind.”

At dømme efter skrækken i hans øjne var det sidste

sikkert rigtigt nok, men alligevel åbnede jeg døren på vid gab.

En gennemtrængende lugt af hestemøg slog mig i møde. Inde i halvmørket stod en række heste i deres båse, og til venstre førte en stige op til et høløft.

Stalddrengen hev i min trøje. “De må ikke, hr. ... kom nu med ud igen.”

Endnu et skrig. Det blev efterfulgt af en rå mandstemme, der svor en kraftig ed.

“Ja, det er lige sådan, jeg kan li’ jer. Jo mere I kæmper imod, jo sjovere er det.” Der kom en ny lyd, et klask. “Kæmp, tøs, kæmp! Jeg lover dig, at du skal slippe, hvis du kan nå hen til døren.” Manden lo bralrende.

Nogen havde brug for hjælp.

Med en rask bevægelse puffede jeg den klynkende stalddreng til side og løb ned langs hestebåsene.

For enden var der en lukket dør. Jeg tog i håndtaget og flåede den op med et hårdt ryk. Lige tids nok til at se en mand i sort og rød våbenkofte lægge sin hånd over munden på en ung pige, der lå på ryggen på det halmbe-strøede gulv.

“Hvis du bider mig igen, tøs, så ...” Manden sad over-skrævs på pigen og pressede godt til med sin grove næve, så hendes næste skrig blev til en underlig gurglende lyd.

Jeg sprang frem uden at tænke og greb fat i kraven på ham. Løftede ham med en kraftanstrengelse op og slyngede ham fra mig, så han røg gennem luften og landede tungt på et sengeleje i rummets ene hjørne.

“Ved Arkas’ vom!” Han brølede som en gal tyr. Det flakkende lys fra en lygte, der hang på væggen, oplyste

hans fordrejede ansigtstræk. Med et grynt rullede han rundt og kom på benene igen, og jeg trådte uvilkårligt et skridt baglæns.

Det var kaptajn Arenko. Jeg mærkede, hvordan det begyndte at koge i mig ved synet af den mand, der havde beslaglagt min hest. Hvad lavede han her? Pigen havde jo gjort det mere end klart, at hun ikke ville have noget med ham at gøre.

“Dig, din ... beskidte landsbykøter!” Kaptajn Arenko nærmest spruttede, og i et snuptag havde han trukket sin kniv ud af skeden.

“Pas på!” lød det fra pigen. Hun sad på hug helt inde ved bræddevæggen, stadig med hår og tøj i vild uorden. I hjørnet bag hende havde nogen stillet en træstav.

Jeg kastede kun et kort blik på hende. Men det var nær blevet skæbnesvangert, for i det øjeblik angreb Arenko, og selvom han var temmelig meget mindre end mig, fejlede hans hurtighed ikke noget.

Han huggede ud med kniven ... et hurtigt, præcist hug. Jeg nåede kun lige at tage endnu et skridt baglæns, før den dødbringende klinge strøg forbi mit bryst i få fingerbredders afstand.

Kaptajn Arenko bandede stygt og hævdede kniven igen.

“Du har gode reflekser, bondeknold. Men det hjælper dig ikke.” Han bevægede sig en anelse sidelæns, så fremad med kniven parat. Øjnene var sammenknebnede og blodskudte, og jeg bakkede med pulsen dunkende helt oppe i halsen. Døren var lige bag mig, men jeg tænkte ikke på flugt. Blive og kæmpe. Ligesom med *det* kunne

jeg ikke undgå det. Jeg var nødt til at kæmpe, til det var overstået.

Pigen var kommet på benene. Hun holdt staven i hånden nu og svingede den med et skingrende hyl i en stor bue, idet hun sigtede efter kaptajnens hoved. Arenko drejede sig halvt i det samme, og den ramte ham på skulderen.

“Ved Arkas’ vildtvoksende skæg ... nu skal jeg give dig, hvad du har godt af, din lede mær!” Han snurrede helt rundt mod pigen, der skrigende veg baglæns, op i den rodede sengehalm. Bandende kastede han sig efter hende, og jeg følte det, som om en ond skæbne havde taget kontrollen over mit liv, da jeg for anden gang sprang hen og greb fat i ham. Med et grynt løftede jeg den brølende mand op fra gulvet og slyngede ham fra mig, og han ramte bræddevæggen så hårdt, at et par af de gamle planker knasende gav efter.

Der var underligt stille i mit hoved. Henne i døråbningen var stalddrengen kommet frem med store, opspilede øjne, og pigen stod i hjørnet, stiv og bleg. De stirrede begge to på kaptajn Arenko, der lå ubevægelig op ad den revnede væg. Kaptajnens øjne var lukkede, og blod fra hans pande dryppede langsomt ned i halmen.

Var han død? Man døde vel ikke af at blive kastet ind i en væg, eller ...

“Er han ...” Pigen tav.

Nej. Han kunne ikke være død. For hvis han var død, så var jeg fredløs, så ville jeg altid skulle være på flugt, indtil ...

“Han er død!” Det var stalddrengen, hans drenge-
stemme knækkede over. “Du har dræbt ham!” Han
snurrede rundt og forsvandt i løb.

“Kom.” Pigen var henne ved mig og hev i min arm.
“Vi må væk. Drengen holdt vagt, og han henter garante-
ret Barton. Skynd dig!”

“Hvem er Barton?”

“Kroværten. En stor, grim stodder, der kun tænker på
at tjene penge. Kom nu.” Hun kastede sit kastanjebrune
hår tilbage. “Og du kan godt regne med, at det er straf-
bart at angribe en soldat, hvad enten han er død eller
ej.” Igen hev hun i mig, og denne gang fulgte jeg med
ned langs hestebåsene, nærmest som befandt jeg mig i en
døs. Havde jeg netop dræbt et andet menneske?

Ophidsede stemmer trængte ind til os. Hestene mær-
kede, at der foregik noget, og flere vrinskede uroligt.

“Har du en hest?” ville pigen dæmpet vide.

“Ja ... den står der.” Jeg havde fået øje på bagenden af
Tora i den nærmeste bås.

“Så tag den.” Hun sprang selv ind i nabobåsen og gik i
gang med at sadle op.

Var hun staldpige? Nej, hun lignede mere en køkken-
pige med det rødbrune forklæde, hun havde på hen over
kjolen.

Vi trak hestene ud.

“Ved Arkas, hvad er det, du siger, knægt?” råbte en
mandsstemme tæt ved. “Han kan da ikke være død?”

“Jo, jeg så ham selv!” skingrede stalddrengens stem-
me. “Der var blod!”

“Hurtigt,” hviskede pigen og sprang op på hesten, en

sortbroget fuks.

På en eller anden måde kom jeg også i sadlen, og det for gennem min hjerne, at nu var det slut med at prøve at få fat på Fasaks. Min hest, min dejlige, vidunderlige hest var tabt for mig for evigt. Aldrig mere skulle jeg give ham en gulerod eller ride ham ud over engene. Aldrig mere skulle jeg lægge armene om hans hals og hviske ting til ham, som kun vi to kendte til. Det var slut. Og ikke kun med det, det var slut med alting. Slut med at gå over hos mester Andevan og slut med at se min bror og hans familie. Slut med at besøge min far, der boede i det lille røgterhus, der hørte til gården. Alt var slut, fordi en fremmed med flerfarvede øjne havde stjålet min hest. Nu var der kun flugt tilbage.

Vi red ud gennem porten.

“Men du skulle jo holde vagt, dit torskehoved!” lød en rasende stemme bag os. “Hvordan kunne du lade ham slippe ind? Hvorfor hentede du mig ikke?”

“Jamen, jeg prøvede ... auv!”

“Ved Arkas, de flygter!”

Jeg drejede hovedet. En halvtyk mand med et stort fuldskæg stod og rystede sin knyttede næve efter os.

“Barton,” sagde pigen og satte hælene i hestens flanker.